

TABLE OF CONTENTS

คำนำสำนักพิมพ์	9
คำนิยม	13
INTRODUCTION	14

MISSION

1

จะหยุดอยู่แค่ปากซอย?

1	ตำรวจพร้อม 100% ชาตินี้ไม่ต้องทำอะไร	21
2	นักออกแบบความฝัน	27
3	ข้ออ้างของความล้มเหลว	34
4	ขนาดของความฝัน	44
5	Believe in Something	54
6	ทุกอย่างมีเวลาของมัน	61
7	การวิจารณ์นั้นง่าย (การลงมือทำนั้นยาก)	69
8	ถ้าไม่เปลี่ยนเดี๋ยวก็มีคนมาเปลี่ยนให้	78
9	“มันเป็นไปไม่ได้หรอก”	84

2

เตรียมตัวไปดวงจันทร์

10	สามัญสำนึก	95
11	สมอง	102
12	พลังใจ	110
13	ปากร	118
14	“มีส่วนร่วม” VS “ทุ่มสุดตัว”	126
15	แข่งก่อนจะเริ่มแข่งจริง	130
16	Artificial	138
17	ระวังผิดเวที	143
18	เบื่อแบบตั้งใจ	149
19	“อีกนิด”	156
20	Do hard things	162
21	เคล็ดวิชาสร้างสรรคงาน	172
22	กับดักคนฉลาด	179

3

ทางลัดสู่ดวงจันทร์

23	ตีลังกา	189
24	สิ่งสำคัญ	193
25	แตกแถว	197
26	ที่ว่างที่มองไม่เห็น	202
27	ปฐมพยาบาลด้วยความคิดสร้างสรรค์	210
28	เจียหูฟัง	214
29	ทำให้ยาก = ช่าย ทำให้ง่าย = ยาก	218
30	จำฝูงอยู่ไหน	224
31	พลิกตลาด	229
32	Change the game	234
33	สร้างสินค้า VS สร้างตลาด	242
34	เบื้องหลังทุกสิ่งคือมนุษย์	247
35	The Power of Consistency	251

AFTERWORD : บทเรียนจากคนที่ไปเหยียบดวงจันทร์	260
--	-----

หนังสือที่เป็นแรงบันดาลใจ	
ในการเขียนหนังสือเล่มนี้	267
ประวัติผู้เขียน	271

INTRODUCTION

หนังสือเล่มนี้ถูกตีพิมพ์ใหม่อีกครั้ง เป็นเวลา 10 ปีหลังจากที่เวอร์ชันแรกได้รับการตีพิมพ์ไป

ตอนที่ผมได้อ่านทวนต้นฉบับอีกรอบ ผมได้เห็นมุมมองที่น่าสนใจเกี่ยวกับความคิดของตัวเองอย่างมาก

บางอย่างทำให้ได้เห็นความคิดของตัวเองที่เปลี่ยนแปลงไป บางอย่างทำให้ได้เห็นว่าสิ่งที่เกิดขึ้นในวันนี้เกิดจากรากฐานทางความคิดที่มีที่มาจากไปอย่างไรในตอนนั้น ผมได้เห็นการบันทึกสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นระหว่างการเดินทางในชีวิตของคนคนหนึ่ง

เมื่อนานมาแล้ว ผมเคยให้สัมภาษณ์ไว้ว่า

การเดินทางจากโลกไปดวงจันทร์มีระยะทางประมาณ 384,000 กิโลเมตร แต่กระสวยอวกาศจะใช้พลังงานประมาณ

ครึ่งหนึ่งเพื่อให้ผ่าน 1,000 กิโลเมตรแรก ชีวิตคนเราเวลาจะเริ่มทำอะไรก็เป็นแบบนั้นเหมือนกัน คือช่วงแรกๆ เราต้องใช้ความพยายามเยอะมากๆ

ตลอดเวลาที่ผ่านมาผมสังเกตชีวิตผู้คนแล้วพบว่า ต่างคนต่างก็มีดวงจันทร์เป็นของตัวเอง ไม่ว่าดวงจันทร์ของคนคนนั้นจะเป็นอะไรก็ตาม ผมพบเจอคน 2 ประเภทเสมอ

ประเภทแรกคือเคลื่อนที่ไปหาดวงจันทร์ของตัวเอง อาจจะช้าบ้าง มีแป่ๆ บ้าง แต่ไปถูกทิศ

ประเภทที่สองคือเริ่มแล้ว แต่ไม่ผ่าน 1,000 กิโลเมตรแรกสักที

ผมหวังว่าหนังสือเล่มนี้จะช่วยให้คุณผ่าน 1,000 กิโลเมตรแรกไปได้และช่วยประคับประคองพลังใจให้คุณเดินทางไปถึงดวงจันทร์ของคุณได้ในสักวัน

ไม่ว่าดวงจันทร์ของคุณจะเป็นอะไรก็ตาม ชีวิตนี้มีเวลาไม่เยอะ อย่าเสียเวลากับเรื่องที่ไม่ได้พาคุณไปในที่ที่คุณอยากไปจริงๆ

ถ้าคิดจะไปดวงจันทร์แล้ว อย่าตกม้าตายที่หน้าปากซอยนะครับ

André Gide นักเขียนชาวฝรั่งเศสผู้ได้รับรางวัลโนเบลสาขาวรรณกรรมในปี 1947 เคยเขียนไว้ว่า

“มนุษย์ไม่มีวันค้นพบมหาสมุทรใหม่ ตราบใดที่เขายังไม่กล้าพอที่จะละลายตาจากชายฝั่ง”

ปากซอยบ้านคุณก็คือชายฝั่งที่แสนอบอุ่นและปลอดภัย แต่ดวงจันทร์ที่คุณฝันถึงมันลอยอยู่กลางมหาสมุทรแห่งท้องฟ้าที่ไกลโพ้น

การจะผ่าน 1,000 กิโลเมตรแรกไปได้ คุณต้องกล้าที่จะทิ้งความคุ้นเคย กล้าที่จะทิ้งความสบายไว้ข้างหลัง เพื่อไปเจอสิ่งใหม่ที่น่าตื่นเต้นกว่า

คุณเลือกได้ว่าจะยืนมองดวงจันทร์จากที่เดิม หรือจะออกเดินทางไปสัมผัสมันด้วยตัวเอง

แล้วพบกันที่ดวงจันทร์นะครับ

MISSION

1

จะหยุดอยู่แค่ปากซอย?

คำว่า “เป็นไปไม่ได้”

เป็นเพียงข้ออ้างของความล้มเหลว

SAMPLE

ตำรพร้อม 100% ชาตินี้ไม่ต้องทำอะไร

ในหนังเรื่อง *Star Wars* โยดากล่าวกับลุค สกายวอล์คเกอร์ ว่า
“Do or do not, there is no try.”

ถ้าให้แปลแบบบ้านๆ ก็คือ ถ้าอยากจะทำอะไรก็ลงมือทำ
ซะ อย่าหาข้ออ้าง

มนุษย์เรามักมีข้ออ้างให้กับตัวเองเสมอ เช่น เตี้ยร้ออากาศ
หายร้อนก่อนแล้วจะเริ่มวิ่งออกกำลังกาย เตี้ยร้องานหายยุ่งก่อน
แล้วจะกลับบ้านไปหาแม่ เตี้ยร้ออารมณ์ดีๆ ก่อนแล้วจะอ่าน
หนังสือ ฯลฯ

มทรรรรแห่งการ “รอ” วันละเล็กละน้อยนี้แหละครับ
ที่ทำให้ความฝันของมนุษย์แห่งตายหมดอายุ

ถ้ามีความตั้งใจจะทำอะไรอย่างร้อ
ฝันจะเป็นเพียงแคฝันถ้าไม่ลงมือทำ

Terry Stanley Fox เด็กหนุ่มอายุ 19 ปีก็เหมือนกับเพื่อนในวัยเดียวกับเขาหลายๆ คนที่ชื่นชอบการเล่นกีฬา เขาเล่นทั้งฟุตบอล รักบี้ บาสเกตบอล และเบสบอล แต่ดูเหมือนว่าความสามารถด้านบาสเกตบอลของเขาจะโดดเด่นกว่าด้านอื่นๆ ครอบครัวของเขาสับสนุนอย่างเต็มที่จนทำให้เขาติดทีมบาสเกตบอลของโรงเรียนในที่สุด

เขาก็เหมือนเด็กหนุ่มคนอื่นๆ ที่กำลังมีชีวิตที่ดี อนาคตเต็มไปด้วยความหวัง การผจญภัย และความฝัน

จนกระทั่งล่วงเข้าเดือนมีนาคมปี 1977 เขาเริ่มมีอาการปวดหัวเข้าด้านขวาจนต้องเข้าโรงพยาบาล และโลกของเขาแทบแตกสลายลงเมื่อหมอแจ้งว่าเขาเป็นมะเร็งที่หัวเขาด้านขวา หมอจะต้องตัดขาเขาทิ้งและทำเคมีบำบัดต่อด้วย

หมอบอกกับเขาว่า หากตัดขาและทำเคมีบำบัดแล้วเขามีโอกาสที่จะหายถึง 50% เพราะเพิ่งมีการค้นพบวิธีการรักษาใหม่ๆ สองปีก่อนหน้านั้น ถ้าหากเป็นเมื่อสองปีที่แล้วโอกาสที่จะหายจากมะเร็งมีเพียง 15% เท่านั้น

Terry รู้สึกขอบคุณที่มีคนทำงานวิจัยด้านมะเร็ง ทำให้เขามีความหวังที่จะมีชีวิตรอดมากขึ้น

จุดนี้เป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้ Terry สนใจเกี่ยวกับงานวิจัยด้านการรักษามะเร็ง เขาต้องการหาทุนสนับสนุนงานวิจัยด้านนี้เพื่อช่วยเหลือคนอื่นๆ เขาเริ่มคิดว่าตัวเองจะทำอะไรได้บ้าง

หลังจากใส่ขาเทียมและทำเคมีบำบัดเป็นเวลาปีเศษ ในปี 1980 เขาก็บอกกับครอบครัวว่าเขาจะวิ่งมาราธอนจากตะวันตกไปตะวันออกของประเทศแคนาดาเพื่อหาเงินให้กับสมาคมวิจัยมะเร็ง

วันหนึ่งในเดือนเมษายนปี 1980 เขาก็เริ่มวิ่งโดยที่ร่างกายยังไม่แข็งแรงดีและวิ่งด้วยขาข้างเดียว เขาไม่มีคุณสมบัติอะไรเลยที่จะเป็นนักวิ่งมาราธอนที่วิ่งข้ามประเทศได้

จะมีก็แต่หัวใจนักสู้อย่างเดียว

Marathon of Hope เริ่มขึ้นในวันนั้นเอง

ไม่ว่าฝนจะตกหรือแดดจะออก เขาจะวิ่งด้วยระยะทางเท่ากับฟูลมาราธอน (ประมาณ 42 กิโลเมตร) ทุกวัน ในตอนแรกไม่ค่อยมีใครสนใจเขาเท่าไร แต่เมื่อเขาวิ่งได้ไกลขึ้นเรื่อยๆ ผู้คนก็เริ่มให้ความสนใจในความพยายามของเขา เงินบริจาคก็เพิ่มมากขึ้นทุกทีๆ สื่อต่างๆ เริ่มให้พื้นที่แก่เขา

ทุกคนต่างชื่นชมในหัวใจอันแข็งแกร่งของเด็กหนุ่มที่มีขาเพียงข้างเดียวคนนี้

ชื่อเสียงของ Terry โด่งดังถึงขีดสุดเมื่อเขาวิ่งมาถึงออนแทรีโอ และได้รับเกียรติให้เตะเปิดสนาม Canadian Football League ท่ามกลางแฟนๆ แน่นขนัด หลังจากลูกฟุตบอลพ้นจาก

เขาเขาไป ทุกคนในสนามยืนขึ้นและปรบมือให้เขา ผู้บรรยายในสนามซาบซึ้งจนกลืนน้ำตาไว้ไม่อยู่ เงินบริจาคเริ่มไหลมาเทมา

วันหนึ่งเมื่อ Terry วิ่งมาถึงนอกเขต Thunder Bay เขามีอาการเจ็บปอดจนถูกนำตัวส่งโรงพยาบาล และหมอก็กังขาว่าร้ายให้เขาทราบว่ามีมะเร็งลามมาที่ปอดของเขาแล้ว เขาแถลงข่าวทั้งน้ำตาในวันรุ่งขึ้นว่าเขาคงวิ่งต่อไปไม่ได้อีกแล้ว

เขาวิ่งไปทั้งสิ้น 143 วัน รวมระยะทาง 5,373 กิโลเมตร

Terry ต่อสู้กับโรคร้ายในโรงพยาบาลต่ออีกหลายเดือน จนกระทั่งเสียชีวิตในเดือนมิถุนายนปี 1981 ท่ามกลางความโศกเศร้าของชาวแคนาดา พิธีศพของเขามีการถ่ายทอดสดไปทั่วประเทศ รัฐบาลแคนาดาประกาศลดธงครึ่งเสาเพื่อเป็นการไว้อาลัยให้กับ Terry ปกติแล้วการลดธงครึ่งเสาจะทำเมื่อผู้นำประเทศถึงแก่อสัญกรรมเท่านั้น นี่เป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์ที่มีการลดธงครึ่งเสาให้คนธรรมดา

ชื่อของ Terry ถูกนำไปตั้งเป็นชื่อภูเขา 1 ลูก ถนน 32 สาย โรงเรียน 14 แห่ง อาคารราชการ 14 หลัง และมีอนุสาวรีย์ที่อุทิศให้เขาอีก 7 แห่ง

หลังจากที่ Terry จากไปมีการจัดรายการวิ่งชื่อ Terry Fox Run เพื่อสานต่อเจตนารมณ์ในการหาทุนวิจัยด้านมะเร็งของเขา

มีคนเป็นล้านๆ คนจากทั่วโลกมาร่วมวิ่งการกุศลนี้ซึ่งจัดขึ้นเป็นประจำทุกปี

นับจากวันที่เขาเริ่มวิ่งจนถึงวันนี้ ชื่อของ Terry Fox ทำให้กองทุนวิจัยโรคมะเร็งมีเงินบริจาคมากกว่า 950 ล้านดอลลาร์

แม้เขาจะจากไปแล้ว แต่เขายังอยู่ในใจของชาวแคนาดา ในฐานะฮีโร่ของประเทศเสมอ

ในวันแรกที่ Terry Fox ตัดสินใจออกวิ่ง นอกจากความมุ่งมั่นแล้ว เขาไม่มีอะไรพร้อมแม้แต่อย่างเดียว

ตอนที่ผมจะนำสินค้าตัวหนึ่งของบริษัทชื่อ “ผงหอมศรีจันทร์” เข้าไปขายใน 7-Eleven เราเป็นบริษัทเล็กมากๆ แบนด์ก็ไม่มีใครรู้จัก สถานที่ผลิตก็เล็กๆ ทำกันอยู่ไม่กี่คนเอง การตลาดก็ไม่ได้ทำอะไร โฆษณาก็ยังมีน้อยมาก

ผมบอกกับทีมงานของ 7-Eleven ว่าขอโอกาสวางขายสักหนึ่งเดือน โดยผมยินดีจ่ายค่าแรกเข้าเต็มจำนวน หากภายในหนึ่งเดือนผมขายไม่ได้ตามที่บริษัทกำหนดตัวเลขไว้ ผมยินดีนำสินค้าออก

พอทาง 7-Eleven ตกลงจะนำสินค้าไปวางขาย ตัวเลขการส่งสินค้าครั้งแรกทำให้ผมตกใจเพราะมันเยอะมากและเรามีเวลาน้อยมาก ถ้าคำนวณจากความสามารถในการผลิต ณ ตอนนั้นไม่มีทางทำทันซ้ำ

เมื่อผมถูกถามว่าจะสามารถผลิตสินค้าส่งได้ทันไหม แม้
ตอนนั้นยังคิดทางแก้ไขไม่ออก แต่ผมตอบว่า

“ทันแน่นอนครับ”

และแน่นอนว่าหลังจากนั้นเราก็ทำงานกันหามรุ่งหามค่ำ
จนในที่สุดก็มีของส่งจนได้ การได้วางขายใน 7-Eleven เป็น
จุดเปลี่ยนที่ทำให้สินค้าตัวนี้มียอดขายเพิ่มขึ้นเกือบ 10 เท่าในเวลา
ไม่นาน สินค้าของเราวางขายใน 7-Eleven มาเกือบ 13 ปีแล้ว
และยังมีตัวเลขที่น่าพอใจอย่างต่อเนื่อง

ถ้าหากวันนั้นผมรอให้พร้อมก่อนค่อยไปคุยกับ 7-Eleven
ผงหอมศรีจันทร์คงไม่มีทางมาถึงวันนี้ได้

ความสำเร็จมาจากการลงมือทำเท่านั้นครับ และเชื่อผม
เถอะว่ายังไงเราก็ไม่มีทางพร้อม เพราะฉะนั้น ลุยเลยอย่าสนใจ
ว่าพร้อมหรือไม่พร้อม

ถ้าพร้อม 100% ชาตินี้ไม่ต้องทำอะไรแน่นอน

2

นักออกแบบความฝัน

ปี 1942 ที่มิลาน ประเทศอิตาลี

เด็กชายวัย 7 ขวบเกิดมาในครอบครัวที่ยากจนและไม่มีพ่อ และตอนนี้แม่กำลังส่งเขาให้สถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้าเพราะไม่มีเงินที่จะเลี้ยงดูได้อีกต่อไป แม้ตอนนั้นเขายังเด็กมากและไม่สามารถเข้าใจเรื่องราวทั้งหมดได้ แต่ก็พอจะรู้ว่าแม่คงไม่มีทางเลือกอื่นที่ดีกว่านี้จริงๆ

เขาได้รับการเลี้ยงดูมาโดยแม่ชีที่สถานเลี้ยงเด็กกำพร้าพออายุ 14 ปีก็ตัดสินใจที่จะทำงานเพื่อหาเลี้ยงครอบครัวและน้องๆ ของเขา แม้จะไม่ได้โตมาด้วยกัน แต่เขาก็ผูกพันกับครอบครัวมาก หลังจากได้เข้าทำงานในโรงงานผลิตเครื่องจักรแห่งหนึ่งในมิลาน เขาก็ค้นพบว่าตัวเองชอบงานฝีมือที่ต้องอาศัยความละเอียดอ่อนและทำมันออกมาได้ดี

แม้จะต้องทำงานในโรงงานตลอดทั้งวัน ตกกลางคืนเขายังหาโอกาสไปเรียนเรื่อง Industrial Design ด้วย ที่ห้องเรียนนี้เองที่เขาหลงใหลไปกับความงามและศาสตร์ในการออกแบบแว่นตา

แม้ชายหนุ่มจะยากจน แต่ก็มีวิสัยทัศน์ที่ดีเยี่ยม เขาเห็นว่าผู้ผลิตแว่นตาคุณภาพสูงนั้นยังมีผู้เล่นน้อยรายมากๆ และแบรนด์แฟชั่นยักษ์ใหญ่ของอิตาลียังไม่ให้ความสำคัญกับตลาดแว่นตาเท่าที่ควร โอกาสทางธุรกิจจึงมองเห็นอยู่ร่ำไร

ไม่นานหลังจากนั้น เขาได้ย้ายไปที่เมืองอากรโด้ซึ่งเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมแว่นตาของอิตาลี เขาได้งานทำที่นี่และเติบโตอย่างรวดเร็วเพราะเป็นคนมีฝีมือ วันหนึ่งเขาตัดสินใจเปิดบริษัทของตัวเองชื่อ Luxottica ซึ่งมุ่งจะผลิตแว่นตาคุณภาพสูงให้กับแบรนด์แฟชั่นต่างๆ ของอิตาลี

หลายปีต่อมาเขามีโอกาสเข้าพบกับ Giorgio Armani ซึ่งในการเข้าพบครั้งนั้นเองเขาได้พูดกับ Giorgio ว่า

“แว่นตาไม่ได้สำคัญต่อการมองเห็นเท่านั้น แต่ยังสำคัญต่อบุคลิกภาพด้วย”

Giorgio ชอบวิสัยทัศน์ของชายหนุ่มมากจึงตกลงเซ็นสัญญาให้ Luxottica เป็นผู้ผลิตแว่นให้ Armani ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา

แน่นอนว่าหลังจากนั้นบริษัทของเขาก็เติบโตอย่างก้าวกระโดด โดย Luxottica เป็นเจ้าของร้านแว่นตาชั้นนำอย่าง Sunglass Hut และ LensCrafters กว่า 6,000 แห่งทั่วโลก ทั้งยังเป็นเจ้าของแบรนด์แว่นตาอย่าง Ray-Ban, Oakley และ Vogue รวมถึงรับผลิตแว่นคุณภาพสูงให้กับ Armani, Ralph Lauren, Tiffany, DKNY, Chanel, Versace และ Ferragamo โดยมียอดขายปีละกว่า 25,000 ล้านดอลลาร์

ชายผู้นี้มีชื่อว่า Leonardo Del Vecchio ซึ่งเคยเป็นมหาเศรษฐีอันดับ 2 ของอิตาลีและอันดับ 74 ของโลก

Leonardo มีทรัพย์สินรวมกันกว่า 20,000 ล้านดอลลาร์จากบ้านเด็กกำพร้าวันนั้น... เขาเดินทางมาไกลจริงๆ

ข้ามมาอีกฝั่งหนึ่งของโลก

ปี 1964 ที่ย่านบรองซีในนครนิวยอร์ก

เด็กหนุ่มคนหนึ่งตัดสินใจลาออกจากมหาวิทยาลัยกลางคัน ก่อนเรียนจบเนื่องจากครอบครัวประสบปัญหาทางการเงิน เขาต้องทำงานในร้านขายเสื้อผ้าชื่อ Brooks Brothers แม้เด็กหนุ่มจะมีฐานะยากจนแต่ก็เป็นคนที่มีรสนิยมดี สังเกตได้จากการที่เขาชอบเอนินิตยสารต่างๆ มาฟลิกดูเสมอ และความเป็นคนช่างสังเกตทำให้

เขามองเห็นว่า บรรดาลูกค้าผู้มีอันจะกินทั้งหลายที่เดินเข้ามา
ในร้านชอบแต่งตัวอย่างไร อะไรที่กำลังอินเทรนด์หรืออะไรที่
ตกเทรนด์ไปแล้ว เขาจะจดสิ่งที่เห็นไว้ทุกวันเสมอ

หลังจากทำงานได้สองปีเขาก็เห็นว่าเนกไทแบบกว้างสไตล์
ยุโรปกำลังจะมา และได้วาดแบบเนกไทเหล่านั้นเพื่อไปนำเสนอ
ให้กับผู้จัดการร้านแต่ถูกปฏิเสธ โดยผู้จัดการร้านบอกว่าเนกไท
หน้าตาเห่ยๆ พวกนี้ไม่มีคนรสนิยมดีที่ไหนอยากใส่หรอก

แม้เด็กหนุ่มจะเป็นเพียงพนักงานตัวเล็กๆ แต่ก็เต็มไปด้วย
ความฝัน เขาคิดว่าการทำงานที่นี้ไม่เหมาะกับเขาอีกต่อไป

เขาเชื่อมั่นในเนกไทที่ออกแบบมากจนตัดสินใจลาออกจาก
การเป็นพนักงานของ Brooks Brothers และก่อตั้งบริษัทของ
ตัวเอง โดยมีโต๊ะและจักรเย็บผ้าเก่าๆ หนึ่งตัว เขาเริ่มต้นซื้อเศษผ้า
ราคาไม่แพงแต่มีลวดลายแบบที่ต้องการมาตัดเย็บเป็นเนกไทและ
นำไปฝากขายที่ร้านค้าแห่งหนึ่งในเมือง

วันหนึ่ง buyer ของ Neiman Marcus มาเห็นเนกไทของเขา
แล้วชอบใจมาก ก็เลยสั่งซื้อไปทีเดียว 100 โหล และเมื่อได้มีโอกาส
ไปวางขายในห้างดัง คำสั่งซื้อก็ไหลมาเทมา

เด็กหนุ่มรับออเดอร์ทั้งหมดทั้งๆ ที่รู้ว่าอาจจะทำส่งให้
ไม่ทัน แต่ก็ยอมอดนอนหามรุ่งหามค่ำเพื่อจะจับโอกาสขายของ
ในห้างนี้ให้ได้ เมื่อคำสั่งซื้อวิ่งเข้ามา ไม่เคยมีคำปฏิเสธออกจาก

ปากของเด็กหนุ่มแม้แต่ครั้งเดียว เขาจะทำทุกอย่างเพื่อส่งของให้ลูกค้าให้จงได้

ไม่กี่ปีถัดมาหลังจากที่เนกไทของเขาเป็นที่รู้จักในตลาดเป็นอย่างดีแล้ว เขาก็เริ่มขยายกิจการมาสู่เสื้อผ้า โดยเริ่มจากเสื้อผ้าผู้ชายแล้วจึงขยายไปทำเสื้อผ้าผู้หญิง

ในปี 1972 เขาได้ออกแบบเสื้อยืดคอปกแขนสั้นและปกรูปม้ายูบนหน้าอกข้างซ้าย โดยทำออกมา 24 สี เสื้อตัวนี้เองที่เป็นจุดเริ่มต้นของอาณาจักรเสื้อผ้านามหิมาที่มีสาขาอยู่ทั่วโลก

เรารู้จักเสื้อตัวนี้ในนาม “เสื้อโปโล” ซึ่งยังคงขายมาจนถึงทุกวันนี้

เด็กหนุ่มที่ว่านี้คือ Ralph Lauren ซึ่งปัจจุบันบริษัทของเขามีร้านค้าภายใต้แบรนด์ Ralph Lauren กระจายอยู่ในเมืองสำคัญๆ ทั่วโลก และทำรายได้ปีละมากกว่า 6,000 ล้านดอลลาร์

จากเด็กหนุ่มที่ยากจนและเป็นเพียงพนักงานขายหน้าร้านธรรมดาๆ วันนี้ Ralph Lauren มีทรัพย์สินกว่า 14,000 ล้านดอลลาร์ และเคยเป็น 1 ใน 100 บุคคลที่ร่ำรวยที่สุดในอเมริกา

เมื่อมีคนถามถึงเคล็ดลับความสำเร็จของเขา เขาจะ
ตอบสั้นๆ แต่ให้แง่คิดถูกใจว่า

“ผมไม่ได้ออกแบบเสื้อผ้า แต่ออกแบบความฝันต่างหาก”

SAMPLE

